

Léna élni akar

13.

Azt mondják, a fizika törvénye szerint vízen járni nem lehet. A test súlyát emlegetik, és a gravitációs erőt. Ő nem törődött velük, elindult. Talpa alatt saját egét érezte mozogni, amely bölcsőként ringatta lábát. Ez új volt, lábfejével kapaszkodni a fenti világba, hinni a lehetetlent, csak menni előre sötétben, ellenszélben.

Ellenszélben még jobban megbámulják a sikert. A teljesítményt nem lehet letagadni, de hallgatni róla lehet. És mosolyogva acsarkodni, irigykedni, hamis tanúkat fizetni, rágalmazni, pert koholni, megkövezni. Közben nézni, nézni, mert az arca angyalszerű, a nap szépsége sugárzik róla, és vonzaná a sötétlő szíveket is. Mégis, nekik az igazságtól való ragyogás elviselhetetlen, botrányos.

Botrányos gesztus a természet törvényébe így beleavatkozni, vízen járni nem való. Nem illik komolyan hinni. Az ideológia az más, a társadalom kéri az egyensúlyi helyzetet, legyen ilyen is, olyan is. Hol az egyik vitorlájába kap a szél, hol a másik hajóját löki tovább. Ám ha valakinek a talpát az ég tükre simogatja, hát menjen máshová sétálni, itt a víz az úr.

Az Úr tengerré dagadt könnyeket terített lábai elé, és ő hitte, hogy lábai alá gyűrheti a víznek fodrait. A Mester megígérte, hogy tanítványai még ennél nagyobb dolgokat is véghez vihetnek majd, semmi oka hát a kételkedésre. Kétkedők így is elegen vannak, ha másért nem, a tudományos hozzáállás miatt. Csak ugye, ez nem tudomány kérdése.

Kérdése persze neki is volt, sőt. Élete kérdések halmaza volt, és sokáig sehogy nem jutott velük dűlőre. Egy szép napon aztán elhatározta, hogy tokkal, vonóval mindent elhisz, ami a vízen járás használati utasításában szerepel, és az apró betűs kiegészítéseket is figyelembe veszi. Hullámon sétál, mert szeretetből engedelmeskedik.

14.

A macska kényelmesen elnyújtózott a konyha hideg kövén. Ez nem holmi ingyenes kriptoterápia része, csak túlélési ösztön a nyári melegben. Nincs olyan fa a kertben, melynek árnyéka felérne a padló-csempe hűsítő lehetőségével. Ha így folytatódik, kiszáradnak a fák, kiszárad az árnyékuk is. A macskának igaza van, hogy elnyúlik, mint egy kilapított béka.

Béka nő a hasadban, annyit iszol, mondták régen. Most azt mondják, kánikulában két liter víz alatt nem beszélhetünk megfelelő hidratálásról. Pedig semmi különös nem történik, csak nyár van, nyár. „Röpke lepke száll virágra, zümmög száz bogár.” Ha a kabócák már reggel nyolckor teljes zenekarukkal rázendítenek, azt jelenti, hogy este nyolcig csak a pincében lehet kibírni.

Csak a pincében lehet kibírni, lönek. Golyót, mérget, egy általános káosz ködösítő porát. Elszabadultak az indulatok. Ő nemigen olvas újságot, őt ne mérgezzék a rossz hírekkel. Így is a bőrén érzi a változó szeleket, és különben is nyitott szemmel és füllel jár a világban. Egy tunéziai banda egy éjszaka alatt kirabolta a fél falut. Ő előre szólt a csendőröknek, hogy itt valami készül, de leintették, nyugtatgatták, mondván, biztos csupán kulturális különbségekről van szó.

Szó, mi szó, félni mindig lehet valamitől, sőt, egyszerre sok mindentől. Neki is minden oka megvan rá, őseinek és saját magának tapasztalásai ebben racionálisan megerősítik. Erre a sajtóból ömlő valós szörnyűségek és a személyes fantázia bőkezűen rátesz egy lapáttal. Félni egy életen át mégsem éri meg. A félelem kiszárítja a növényt, a fügefafa nem hoz édes gyümölcsöt, átok ül rajta.

Rajta! Ez verseny. Legyőzni önmagát, a szüntelen riadalmat – vonzó kihívás az embernek. *Ne félj, parancsot adok angyalaimnak, és minden utadon őriznek téged.* Elhitte. Azóta kőbe sem üti lábát, talpa alatt bár áspiskígyó vonaglik, és a dupla ablakon is behallatszik az oroszánordítás. A macskája is elterült, fejét gondtalanul a padlóra támasztja, csendben szuszog, mint gyermek anyja kebelén.